

beror paa en analogist Anvendelse, hen som sikkert, og lade det være hævet over Tvivl, at det rammes af Loven. Men fra dette Standpunkt vil jeg altsaa sige: Lad os saa hellere blive ved den nugældende Lov, som ifølge Domstolenes Anvendelse ikke frembyder Tvivl, i alt Fald paa de væsentlige Punkter, end vedtage dette Forslag, der i høi Grad vil forringe det Værn, som nu er givet. Thi det er en meget betydelig Forringelse af Straffen, naar der sættes „Fængsel“ i Stedet for, som det nu er paa dette Omraade, „Fængsel paa Vand og Brød“, „Forbedrings-husarbejde“. Saa er der et andet Punkt, hvor Forslaget væsentlig indskrænker Beskyttelsen, idet det kun er Kvinder og Børn, som skulle beskyttes mod Krænkelser af Blufærdigheden. Nu kan man antage, at Mænd ere saa haardhudede, som man vil, Loven har dog hidtil ikke ment, at der ikke er en vis Blufærdighed ogsaa hos Mænd, som havde Krav paa Beskyttelse, og i al Fald vil jeg sige, at der har været ikke ringe Anvendelse tidligere for Bestemmelsen om Krænkelser af Blufærdigheden hos unge Mennesker, og dem vilde vi dog ikke ønske at faae gjort saa haardhudede, at ikke deres Blufærdighed kunde krænktes paa en Maade, som Loven skal værne dem for. Der staar i Endringsforslaget „Barn“. Jeg veed ikke, hvad Barn er uden nærmere Bestemmelse, men sandsynligvis er det, hvad der ellers menes i Straffeloven med Barn, nemlig Personer under 15 Aar. Jeg mener nu, at der er Mandspersoner over 15 Aar, som Loven ikke bør unddrage den Beskyttelse, som nu er tilstede, og som de med Føie have Krav paa, og som vi i høi Grad maa ønske, at de ville gjøre Krav paa. Derfor mener jeg, at der ogsaa paa dette Punkt ved de Herrers Forslag er en Forringelse fra, hvad der høves i den gjældende Lov, og fra det, Lovforslaget tilsigter, idet der ikke kan være Tvivl om, at dets Hensigt er en Stærkelse, i alt Fald en Styrkelse, af den Beskyttelse, vi paa et uomtvistet Omraade have mod Uædeligheden. Endringsforslaget vil svække og forringe denne Beskyttelse. Det forekommer mig derfor at ville være meget urimeligt, at gaa med til dette Endringsforslag. Saa maatte vi hellere, mener jeg, ikke vedtage Lovforslaget, thi saa er det Nugældende bedre. Jeg bemærker blot endnu,

at vi stadig befinde os paa et Omraade, som i det Store og Hele ikke frembyder Tvivl, hvor Tvivlen altsaa om, hvorvidt Loven overhovedet skal tage sig af Spørgsmaalet eller ikke tage sig af det, ikke er tilstede, idet Alle i Hovedsagen ere enige om, at hvad der ellers kan være tvivlsomt, er det sikkert, at vi efter vor nedarvede og naturlige Tankegang her staa ligeoverfor Noget, som Loven bør tage sig af. Jeg kan altsaa i Genhold til de Overveielser, som have fundet Sted i Udvalget ikke gjøre Andet end tilraade at vedtage Lovforslaget uforandret, som det foreligger fra 2den Behandling, det vil sige med den Ændring i Tittlen, som jeg har omtalt, og altsaa stemme imod det Forslag, som foreligger fra de 8 ærede Herrere.

Justitsministeren (Stellermann):

Efter det Foredrag, som den ærede Ordfører har holdt, vil jeg kunne fatte mig kort og henholde mig udelukkende til de foreliggende Endringsforslag, idet jeg gaar ud fra, at jeg ikke behøver at dvæle ved den almindelige Side af Sagen, med Hensyn til hvilken jeg mener at kunne henholde mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt. Jeg vil da først sige ganske i Almindelighed, at jeg ligesom den ærede Ordfører for Udvalget mener, at hvis Lovforslaget skal undergaa de Ændringer, som her ere foreslaaede af de 8 ærede Herrere, saa tror jeg, at man staar sig bedre ved at blive ved den nugældende Lovgivning og slet ikke at forsøge paa at faae noget Nyt, jeg vil da i det Mindste, naar Lovforslaget skulde blive ændret saaledes, ikke have stor Interesse for det, jeg tror ikke, at der saa vil være bundet noget Videre derved, og at foretage Forandringer i den bestaaende Lovgivning, naar der ikke vindes noget Videre derved i den ene eller anden Retning, hvorledes man nu sætter sig sit Maal, skal man ikke. Derfor er det min Opfattelse, at vil man have Noget paa dette Omraade, skal det være noget Alvorligt, saa skal det være Noget, der virkelig kan føles, og Noget, der virkelig vil kunne føres i det praktiske Liv i Retning af Tilveiebringelsen af en bedre Tilstand end den nuværende. Vil man ikke det af forskjellige andre Grunde, af Hensyn til de saakaldte Boghandlere, Literaturrens Frihed osv., saa er det bedre ikke at reformere videre paa det Gøbet, saa er